

УДК 811.163.2'28

О. М. Новак,

кандидат філологічних наук,

доцент кафедри загального та слов'янського мовознавства філологічного факультету

Одеського національного університету імені І. І. Мечникова,

Французький бульвар 24 / 26, м. Одеса, 65082, Україна,

тел.: (048)776-04-42,

movoznavstvo98@gmail.com

СРБИСТИКА НА ОДЕСКОМ УНИВЕРЗИТЕТУ

Данашњи Одески, некадашњи Імператорски новоросіјски універзитет (ІНУ), отворен је на месту некадашњег Ришельевског лицеја 13. маја 1865. године и састојао се од трију факултета – историјско-филолошког, физичко-математичког и правног. Од првих дана оснивања університета славистика је била препозната као приоритет. Интересовање за славистику и њен свестрани развој на Імператорском новоросіјском універзитету било је условљено и односом владе према стварању університета на граници са јужнословенским светом. У Санкт Петербургу су сматрали да се мисија овог університета састоји у стварању атмосфере поверења балканских Словена према Руској царевини и њиховом укључивању у спољашњу политику Русије.

Будући да је універзитет отворен као образовни и научни центар намењен, између осталог, и задовољењу образовних потреба Јужних Словена, образовању научног кадра за земље Балканског полуострва, као и додатном руско-јужнословенском зближавању, у руској престоници је постојала свест о недостатку кадра који би ове задатке испунио. Зато су током шездесетих и почетком седамдесетих година XIX века на універзитет позивани предавачи од којих се очекивало да дају допринос проучавању словенских народа. Осим тога, на ова радна места бирани су млади људи, који су изразили намеру да се баве славистиком, пружана је подршка предавачима различитих предмета да у оквиру бављења науком истражују питања словенске проблематике. Ово је допринело томе да се Імператорски новоросіјски універзитет у Одеси развије у центар за проучавање западнословенских и јужнословенских тема, који је окупљао историчаре, филозофе, правнике. На універзитету је сваке године студирало између 60 и 100 страних држављана, углавном представника балканских земаља.

Већ 1865. године, одмах по оснивању Новоросијског универзитета, Виктор Иванович Григорович био је позван на место управника Катедре за историју и књижевност словенских народа. Он је убрзо потом такође изабран за декана Историјско-филолошког факултета, где је радио 11 година, све до 1876.

В. И. Григорович је у том тренутку већ био познати истраживач у области славистике и колекционар старих словенских рукописа. Учинио је невероватно много за организацију одеска за славистику и образовање студената.

Још док је радио на Казањском универзитету, В. И. Григорович, који је рођен у градићу Балта у околини Одесе, због чега је добро познавао ову област, изнео је аргументе у корист идеје о оснивању Катедре за славистику у оквиру Ришељевског лицеја, на чијој основи је касније створен универзитет. Он је донирао 650 књига из области славистике уз уговор који је налагао да се књиге чувају у специјалном фонду и на основу кога је он као дародавац задржавао право коришћења библиотеке. Књиге В. И. Григоровича биле су први легат Научне библиотеке универзитета.

За време боравка В.И. Григоровича у Одеси у његовој колекцији су се налазили бисери словенског рукописног наслеђа које је сачувао од заборавља и уништења: Маријинско јеванђеље из XI века; Охридски апостол из XII века; Слепченски апостол, палимпсест, чији словенски текст је написан преко грчког брзописа из X века; Григоровичев паримејник који се датира XII–XIII в, Григоровичев ирмологиј са почетка XIII века донет из манастира Хиландар; одломак Катихеза Теодора Студита из XIII века, Четворојеванђеље из Хиландара (XIII–XIV) и бројни други рукописи.

Краткотрајна, али запажена делатност личности као што је био В. И. Григорович поставила је јаке темеље за функционисање и развој славистичких студија у Одеси. Тема српске историје В. И. Григорович дотакао се у чланку „О учешћу Срба у нашим друштвеним односима”.

Савремена историографија сматра да је највећи ауторитет у области историје средњовековне Србије на територији Украјине био историчар права Фјодор Иванович Леонтович који је на универзитет дошао заједно са В. И. Григоровичем. У периоду између 1869. и 1877. године Ф. И. Леонтович налазио се на месту ректора универзитета, бринуо је о плодној раду Друштва Ђирила и Методија. Ф. Леонтович је 1870. године одабран за сталног члана Српског ученог друштва, а 1889. године био је један од твораца Историјско-филолошког друштва при ИНУ, које је активно радило од 1889. до 1923. године. Године 1871. за ванредног професора Катедре за компаративну лингвистику био је одабран Ватросла Јагић (Игнатиј Викентијевич), који је у Одеси у периоду 1872-1874. године радио на проучавању „Хиландарских листика”, „Житија Стефана Лазаревића” и других рукописа који су се чували на ИНУ.

На ИНУ је 1868. године почео да радио ученик Ф. И. Буслајева, дописни члан Московског археолошког друштва, проучавалац књижевности Иван Степанович Некрасов, чија је основна област научног истраживања била староруска хагиографија. Године 1871. је, вероватно под утицајем јаке славистичке школе створене на ИНУ, написао је и објавио рад „Пахомије

Србин – писац XV века”. Од 1874. до 1890. године био је декан Историјско-филолошког факултета, а у периду од 1890. до 1895. године ректор Универзитета. На све начине је поспешивао развој славистичких истраживања на универзитету.

На Катедру за словенске језике је 1871. године био примљен Александар Александрович Кочубински, који је постао близак сарадник В. И. Григоровича. Он је рођен у Бесарабији (у Акерману), завршио је гимназију при Ришелевском лицеју са златном медаљом, а затим се школовао на Московском универзитету. Током дугог и плодног рада на ИНУ О. О. Кочубински се показао као зрео научник, који је наставио традицију одеске славистичке школе. Његов рад „О питању међусобног односа словенских наречја. Основна вокализација група са ликвидама...” (1878) представља озбиљно компаративно истраживање словенских система вокализма и настао је као круна његовог двогодишњег научног боравка у словенским земљама и славистичким центрима Западне Европе.

Одески универзитет се сећа и поноси тиме, што је управо овде започео научни пут академика Александра Белића. У школској 1895/96. години Александар Белић је уписао Историјско-филолошки факултет Новоросијског универзитета, где је са огромним интересовањем посећивао славистичка предавања Александра Александровича Кочубинског, затим предавања истакнутих научника Штерна и Никитског из класичне филологије и професора Винера из историје. Овде проналази рукописе значајне за српску културу, конкретно „Збирку српских рукописа”, за коју је је сматрао да је од изузетног значаја за историју српског језика XV века и проучавања реформе Константина Филозофа, а у којој су се налазили „Опис живота деспота Лазара Константина Филозофа”, „Књига бесіда”. Александар Белић је пронашао и „Житије Свете Петке” и управо овај рукопис био је предмет његовог првог објављеног научног рада.

Катедра за општу и словенску лингвистику Одеског државног универзитета И. И. Мечников основана је 1968. године са циљем да одговори на потребе за квалитетнијом наставом лингвистичких и славистичких дисциплина. На овај начин је поновно успостављена историјска правда и континуитет научног наслеђа, а катедра је настала као последица обнављања старе традиције Новоросијског (Одеског) универзитета, укључујући и традицију оснивача, која се заснивала на посебној пажњи и искреном научном интересовању за јужнословенске језике и културе. Захваљујући ентузијазму, ауторитету и високом научном нивоу познате слависткиње Аделаиде Константиновне Смољске студенти русистике и украјинистике су од прве године рада катедре учили српскохрватски језик као други словенски језик. Професорка Смољска активно је радила на популаризацији словенских језика и славистичких истраживања, а на ОНУ је радила неколико деценија. Њена научна интересовања су у највећој мери била везана за сербокроатистику, а дуго времена је А. Смољска била једини доктор славистичких наука у Украјини. Бавила се проблемима граматичких категорија, међусобног односа семантичких и граматичких категорија, историје славистике, објављивала је радове

посвећене словенским споменицима, митологији Јужних Словена и др. Укупно је објавила преко 130 научних радова. Заједно са тадашњим управником катедре, професором Јуријем Александровичем Карпенком, Аделаида Константиновна је организовала и реализовала праксу са студентима у области топонимије и бавила се проучавањем топонима јужнословенског порекла у Украјини, на територији некадашње Славеносрбије и Одеске области. По налогу Ј. А. Карпенка организована су студентска путовања у села у Одеској области – Чернохирка, Словјаносербка, Серби, где су студенти на терену проналазили делове информација о граничарима, оснивачима ових војних насеља. Као резултат заједничког рада проф. Смољске и Карпенка настао је чланак „Јужнословенски трагови у топонимици Југа Украјине”.

Одбрана њене докторске дисертације „Развој именске творбе речи у српскохрватском књижевном језику (фимининативи)” 1993. године на Московском универзитету, бројне публикације после одбране, „Словенски зборник” који је уређивала до свог одласка (2004. године), организација студентских „Словенских вечери” и међународних годишњих Ћирило-Методијских конференција, које су се организовале од 1995. године чиме је обновљена традиција универзитетска традиција успостављена од стране Друштва Ћирила и Методија у време И. Григоровича, давали су колективу одеских филолога осећај сигурности и оптимизам у неповољна времена за украјинску науку деведесетих година, активирајући славистичка и, генерално, лингвистичка истраживања на ОНУ. Под руководством А. Смољске проучаване су карактеристике преписа Типика Светог Саве (И. Андријанова; Д. Мостова), историја српске лексикографије (А. Иљасов), карактеристике превода Чехова на српскохрватски језик (И. Курило) и др. Нажалост, животне околности су биле такве, да млади нису били заинтересовани за даљи рад на универзитету, нарочито када њихове менторке више није било на катедри. Доц. др О. М. Новак (Пејчева) једина је ученица Аделаиде Константиновне која је после одбране доктората („Нестабилни консонанти у јужнословенским језицима и дијалектима”, 2003) остала на универзитету, на катедри са које је потекла.

Српскохрватски, а касније српски језик на катедри су дуго времена предавали Ерика Еразмусовна Минкевич и проф. Николај Иванович Зубов, који је од 1993. до 2009. године био управник Катедре за општу и словенску лингвистику, али је, нажалост, прешао на други факултет и ради на другом универзитету. Захваљујући проф. Смољској катедра је дуги низ година одржавала блиске контакте са Универзитетом у Новом Саду и Универзитетом у Београду и МСЦ у Београду. Захваљујући овим давним личним и научним везама, као и напорима О. Новак и Е. Минкевич на Филолошком факултету ОНУ „И. И. Мечников”, студенти русистике и украјинистике добили су могућност да поред основне стручне квалификације стекну и струку србиста, по аналогiji са већ постојећом могућношћу стицања струке полониста. Чини се да је ово једини случај у последњим деценијама да се србистичке студије на неком универзитету не укидају, него отварају.

Филолошки факултет је веома заинтересован за сарадњу са српским колегама и позива све заинтересоване на рад на заједничким пројектима.

Сматрамо да би оваква сарадња могла бити веома продуктивна и корисна за обе стране. Пре свега, неопходно је потписати споразуме о међууниверзитетској сарадњи и међуфакултетској сарадњи филолошких факултета, што ма колико то чудно звучало, још увек није учињено, а што онемогућава размену студената и професора. Катедра за општу и словенску лингвистику искрено захваљује МСЦ за усавршавање наставника српског језика и тежи продубљивању научних и образовних веза са другим славистичким центрима, потпунијем искоришћењу својих људских ресурса, трудећи се да поврати некадашњи ниво и статус Одеског универзитета као европског славистичког центра и да педесетогодишњицу свог постојања обележи савременим, иноваторским пројектима са старим и новим пријатељима и колегама славистима из различитих земаља.

Ипак, славистика на југу Украјине се данас суочава са одређеним тешкоћама. Као важан проблем чини нам се то што се у савременој Украјини Одеса, нажалост, налази на периферији најважнијих културних процеса и дешавања везаних за наше земље, које организују дипломатске установе у Кијеву као што су Недеља српског филма, изложбе, сусрети са истакнутим личностима савремене Србије. Сматрамо да би се ситуација могла побољшати отварањем Српског културног центра у Одеси који би подржавао интересовање студената за учење српског језика и културе и јачао културне везе међу начпим народима. Верујемо да србистика у Одеси нема само богату историју, већ и светлу будућност, уколико се сви објединимо и учинимо све што од нас зависи.

Literatura

1. Василијевић Драгана. Србистика на украјинским универзитетима // *Лингвистичке актуелности*. 2015, Бр. 26. Стр. 22–53.
2. Войцева О. А., Смольська А. К. Славистичні традиції Одеського університету // *Славистичні науково-дослідні центри в Україні (вчора – сьогодні – завтра): мат. всеукр. науково-практ. конф.* (м. Київ, 25–26 травня 1994 р.). К., 1995. С. 70–73.
3. Історія Одеського університету (1865–2000) / Л. О. Ануфрієв, С. О. Аппатов, Ю. О. Амброз та ін.; Ред. В. А. Сминтина; Одеський держ. ун-т імені І. І. Мечникова. О.: АстроПринт, 2000. 226 с.
4. Николић М. Р. Прилози упознавању живота и рада Александра Белића // *Наш језик*. № 14, 1964, С. 169–188.
5. Одеський національний університет імені І. І. Мечникова за роки незалежності України: 1991–2005 рр. / гол. ред. В. А. Сминтина. 2-е вид. О.: Астропринт, 2005. 552 с.
6. Смольская А. К., Карпенко Ю. А. Южнославянские следы в топонимии юга Украины // *Onomastica Jygoslavica*. Zagreb, 1975. № 5. С. 67–80.
7. Смольська А. К., Бондар О. І. Еволюція семантики дієслів руху в аспекті типології української та сербської мов // *Мовознавство*. 2003. № 2–3. С. 142–144.
8. Степанов Є.М. Розвиток наукових ідей І. В. Ягича в Одеській історико-філологічній школі // *Мова*. 2013. № 20. С. 51–55.

9. Степанов Є.М. Наукові ідеї та подвижницька діяльність Віктора Івановича Григоровича у розвитку філологічної школи Одеського університету (до 200-річчя вченого та 150-річчя ОНУ імені І. І. Мечникова) // *Вісник ОНУ. Сер.: Філологія*. 2015. Т. 20. Вип. 2(12). С. 28–40.

10. Хронологічний показчик наукових і науково-методичних праць доктора філологічних наук, професора А.К.Смольської // „*Людиною бути – це мистецтво*”. Збірник пам'яті доктора філологічних наук, професора Аделаїди Костянтинівни Смольської. О.: ОНУ, 2014. С. 251–265. URL: <http://dspace.onu.edu.ua:8080/handle/123456789/7569/>

References

1. Vasylyjevyh Dragana. Srbystyka na ukrajynskym unyverzytetyma // *Lyngvystychke aktuelnosti*. 2015, Br. 26. pp. 22–53.

2. Voyceva O. A., Smolska A. K. Slavistychni tradyciyi Odeskogo universytetu // *Slavistychni naukovo-doslidni centry v Ukrayini (vchora – s`ogodni – zavtra) : mat. vseukr. naukovo-prakt. konf. (m. Kyyv, 25–26 travnya 1994 r.)*. K., 1995, pp. 70–73.

3. *Istoriya Odeskogo universytetu (1865–2000)* / L. O. Anufriyev, S. O. Appatov, Yu. O. Ambroz ta in.; Red. V. A. Smyntyna; Odeskyj derzh. un-t imeni I. I. Mechnykova. O.: AstroPrynt, 2000. 226 p.

4. Nykolyh M. R. Prylozy upoznava`ny zhyvota y rada Aleksandra Belyha // *Nash jezy`k*. № 14, 1964, pp. 169–188.

5. *Odeskyj nacionalnyj universytet imeni I. I. Mechnykova za roky nezalezhnosti Ukrayiny: 1991–2005 rr.* / gol. red. V. A. Smyntyna. 2-e vyd. O.: Astroprynt, 2005. 552 p.

6. Smolskaya A. K., Karpenko Yu. A. Yuzhnoslavyansky`e sledy v toponymy yuga Ukrayny // *Onomastica Jygoslavica*. Zagreb, 1975. № 5, pp. 67–80.

7. Smolska A. K., Bondar O. I. Evolyuciya semantyky diyestiv ruxu v aspekti typologiyi ukrajinskoyi ta serbskoyi mov // *Movoznavstvo*, 2003, № 2–3, pp. 142–144.

8. Stepanov Ye.M. Rozvy`tok naukovykh idej I. V. Yagy`cha v Odeskij istoryko-filologichnij shkoli // *Mova*, 2013, № 20, pp.51–55.

9. Stepanov Ye.M. Naukovi ideyi ta podvyzhnyczka diyalnist Viktora Ivanovycha Grygorovycha u rozvytku filologichnoyi shkoly Odeskogo universytetu (do 200-richchya vchenogo ta 150-richchya ОНУ імені І. І. Мечникова) // *Вісник ОНУ. Сер.: Філологія*. 2015. Т. 20. Вип. 2(12) , pp. 28–40.

10. Хронологічний показчик наукових і науково-методичних праць доктора філологічних наук, професора А.К.Смольської // „*Людиною бути – це мистецтво*”. Збірник пам'яті доктора філологічних наук, професора Аделаїди Костянтинівни Смольської. О.: ОНУ, 2014, pp. 251–265. URL: <http://dspace.onu.edu.ua:8080/handle/123456789/7569/>

О. М. Новак

СЕРБІСТИКА В ОДЕСЬКОМУ НАЦІОНАЛЬНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

Славістика, зокрема сербістика, в Одесі має давні традиції з перших років заснування в 1865 р. під назвою Імператорський Новоросійський університет (з 2000 р. Одеський національний університет імені І. І. Мечникова). Славістичні студії і досі залишаються одним із пріоритетних напрямків наукової роботи Одеського національного університету імені І. І. Мечникова. Кафедра загального та слов'янського мовознавства активно співпрацює з філологічним факультетом Белградського університету та філософським факультетом Нови-Садського університету, а також з Міжнародним славістичним центром в Белграді, який постійно надає допомогу у підготовці та вдосконаленню фахівців з сербської мови та культури. Проте, на жаль, на сьогодні Одеса залишається на периферії україно-сербських міжкультурних зв'язків та подій, що організуються дипломатичними установами в Києві. Вважаємо, що цю ситуацію можна було б змінити створенням в Одесі Сербського культурного центру.

Ключові слова: Одеський національний університет імені І. І. Мечникова, славістика, сербістика, південнослов'янські мови.

O. N. Novak,

Candidate of Philology,

Associate Professor of General and Slavic Linguistics Department

Odesa I. I. Mechnikov National University,

24 / 26, Frantsuzky Blvd., Odesa, 65058, Ukraine,

tel.: (048)776-04-42,

movoznavstvo98@gmail.com

SERBIAN STUDIES IN ODESA I. I. MECHNIKOV NATIONAL UNIVERSITY

Summary

Slavic studies and especially Serbian studies in Odesa have had long tradition since the foundation of the Imperial Novorossiysk University. Slavic studies are still challenging in the scientific work of Odesa I. I. Mechnikov National University. The Department of General and Slavic Linguistics collaborates with the Faculty of Philology of the University of Belgrade and the Faculty of Philosophy of Novi Sad University, as well as with the International Slavic Center in Belgrade, which constantly assists in the education and development of specialists in the Serbian language and culture. However, today Odesa unfortunately remains on the periphery of Ukrainian-Serbian intercultural relations and events organized by the diplomatic institutions in Kyiv. We believe this situation could be changed by the establishment of a Serbian cultural center in Odesa.

Key words: Odesa I. I. Mechnikov National University, Slavic Studies, Serbian studies, Southern Slavic Languages.

Надійшла до редакції 20.09.2018 р.

Ив. Г. Илиев,

доцент, доктор, Пловдивски университет, Филиал „Л. Каравелов“,
бул. „Беломорски 26“, Кърджали, 6600, България,
тел.: +359886787696,
ivan_iliev20002000@yahoo.com

М. Р. Георгиева,

Асистент, Пловдивски университет, Филиал „Кърджали“,
бул. „Беломорски 26“, Кърджали, 6600, България,
тел.: +359887083661,
mrg2002@abv.bg

**РЕЦЕНЗИЯ ЗА КНИГАТА НА В. КОЛЕСНИК И С. ГЕОРГИЕВА
„БОЛГАРСЬКИ ГОВОРКИ ПИВДНЯ УКРАЇНИ. ХРЕСТОМАТИЯ.
ТЕКСТИ“. ИЗМАЇЛ. ІРБІС. 2016.**

В рецензията се разглежда издадения през 2016 г. в Измаил труд на В. Колесник и Св. Георгиева *Българските говори в Южна Украйна. Хрестоматия. Текстове*. Анализират се структурата и съдържанието му, като се посочват положителните черти и някои пропуски.

Ключови думи: българска диалектология, български говори, Южна Украйна.

Предлаганото от двете авторки начално пособие за студентите от филологическите специалности в Одеския национален университет и в Измаилския държавен хуманитарен университет съдържа всичко необходимо за подобен вид диалектоложко помагало с оглед на българските говори в Украйна. От него не само студентите, но и всеки, който се интересува от въпросите на българската диалектология в посочената страна, ще може да се запознае с минимума от знания, който е нужен за едно добро познаване на диалектната ситуация в района или за осъществяване на по-задълбочено проучване върху някой от българските говори там.

На практика помагалото представя в сбит вид достиженията на руската и украинската българистика през 20 век, допълнени с последните наблюдения и открития на одеската българистика, чиито представители са двете му авторки и съставителки. В първата част на първия му раздел (*Българският диалектен континуум: метрополия и диаспора*) се представя основното диалектно деление на българския език по основните признаци (например по рефлекс на старобългарската голяма носовка: ъ-говори, а-говори, ђ-говори, ѣ-говори, у-говори и т. н.). После, във втората част, се преминава